

Farkına Vararak Yaşamın Koridorunda Yürümek

— kul mehmet · 17 Aralık 2016

Farkına Vararak Yaşamın Koridorunda Yürümek

Uyanmıştı tabiat bahar ayı ile gülümsemişti bizlere gülümseyen sıcaklığı kokusu ile bizler ona onun gibi gülümsedik mi bilinmez! Sonbahar ayı geldi soldu tıpkı ömrün son bahar ayı gibi solması gibi... Kış ayı geldi arkasında kefenini giyindi, yeniden donarak ölerek canlanmak yeniden yeşermek bahar gibi açmak için... Anlayan için değil midir mevsimler hayatımızı anlayabilmemiz için? Yoksa neden her yıl aynı oyununu oynar? Tabi ki biz kullar anlasın diye? Boşuna değildir çabası gayreti...

Kimimiz güldürürken süründürür derken hayat, öyle değildir. Gülmek varsa ağlamak dermansızlık vardır, ağlamak dermansızlık varsa gülmek ve çare de vardır, bunu hatırlatmak anlatmak için vardır. Yoksa Âlemlerin Rabbi olan Yüce Allah kuluna eziyet etmez, anlaması için yola işaretler yerleştirir anlayan anlar, anlamayan da biraz zorluk çekerek anlar. Anlamayana da zaten bu dünyada yapacak bir şey yok-haddini aşarsa haddini bildirmek görevimizdir unutulmamalıdır- zamanı vakti gelince eceli gelince yanlısını anlar, lakin o zamanda iş işten geçmiş olur. Sonbahar ayında sarı yapraklarını yol kenarlarına dökten ağaçların yaprakları gibi, ömür sona gelince bir bir solarak yeniden sonsuz hayatla buluşmak için dökülerek son bularak elimizden alınmaktadır. Dikkat edin, sonsuz hayata ulaşmak için ölüm vardır yani yaşamak için doğmaya, belli bir ömürle donatılan insan ölümle tekrar doğarak sonsuz hayatı yaşamak için ölmektedir. Ölüm yokluk değil sonsuzluğun kapısına varmak, kapısını aralayarak içeriye girmek ve yürümektir.

Dengesizliği dengesi ile düzelden ve hayatı bizleri yaratan Yüce Rahman doğum ve ölümle dünyanın yaşantımızın dengelenmesi için, bedenimizin ölüme kucak açmasını onunla buluşarak, dünya hayatında uzaklaşarak, yeniden doğarak gelenlere yer açmaktadır, doğum ve ölüm, ölüm ve yeniden doğum... Yolda el ele yürürken yol ayrımında yolu son bulan, bazen elveda demeden giderken bazılarımız da bir elveda bir gülümseme ile yol ayrımında ayrılarak bizi terk etmektedir... Hayat böyledir, ister isteksizce yaşa istersen istekle olanları kabul ederek yaşa, isteksiz yaşarsan mutsuz, istekle kabul ederek yaşarsan mutlu yaşarsın.

Gökyüzünde değil yeryüzünde yaşıyoruz, kendini gökyüzünde bulutların üstünde saraylar içinde yaşadığına inandıran, ani bir düşüş ile darmadağın olur kendisi ve sarayı ne olduğunu anlayamadan kendi yalanının gerçeği ile yok olur gider. Hayat çarpıcı ve birazda zor olsa anlamaya çalışmak, insanlarla mutlu olmanın güzelliğini bilmek bu gerçeği görmek için gönül gözünü açsa, gökyüzünde değil yeryüzünde yaşadığını anlasa, düşüşleri de bu kadar parçalayıcı yok edici hiçbir zaman olmayacaktır. Karşılıklı kalelerde pas atarak hayatla yaşamak, karşımızdakileri hiçe sayarak kendi egosuna esir olmuş bir hayatı yaşamak hiçbir zaman aynı değildir. Aslında gülümsemeler aynıdır, senin gülümsemen benim gülümsemem ayrı demek yerine ne güzel bizim gülümseler' imiz demek gülümsemenin hakkını vermek demektir. Ağlamak aynıdır gözyaşlarını rengi de aynıdır, birisi hıçkırıklarla ağlar diğeri sessiz ağlar...

Hayatın yaşam koridorunda yan yana yürürken birbirimize gülümsemek, hissetmek adına insan olarak

omuzlarımızdaki yükleri paylaşarak birbirimize yardımcı olmanın farkına vararak, yaşamın koridorunda el ele yürümektir. Ben bunu bilir bunu söylerim... Var olmak var olmamak adına bu güzel hisleri yaşamak zorundayız! Var olmak için hissederek yaşamak, var olduğunu anlamamak için hissetmeden kalas gibi yaşamak. Seç beğen yaşa, ister ol gönüllere paşa istersen ayrılık oku değsin kapkara kararmış yıkılmış kaşa. Selam ve dua ile.

Mehmet Aluç